

1. POWOJNIK (4) *sb m*

Oba o jasne.

sg *N* powojnik (4). ◊ [*G* powojnika.]

Sł stp, Cn notuje, Linde XVII – XVIII w.

Powijak, pieluszka, którą owijane jest małe dziecko; fascia, fasciale, instita BartBydg (4) : Cżlonki twé mlodziuchné/ ij kořtki niewinné/ w ořtré loże włożoné/ w chuřtky obwinioné. Ciebie řciřká powoynik/ ien rozdzierzgářs grzeřłné OpecŻyw 19; Instita, d(icitu)r vestis quaedam talaris seu stola vel latum cingulum, quo puer ligatur in cuna, povoynyk BartBydg 75b, 56 [2 r.]; [Fascia linteolum ad ligandum aptum. Powoynik albo pielucha. [niem.:] windel Cervus B6v; Dict 1566 K4; Bo skoro się porodziemy, hnet rzemiesła używamy, bo hnet baby do rodzenia swego, hnet krawca do powojnika, hnet cieřłę do kolebki swej potrzebujemy OrzPolic 85].

Synonim: pielucha.

Cf POWIJANIE

LW